

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

יום	וינא	חשבונות חזר - ח"ב/הקדמת חזר - ח"א
ראשון	שט ע"א וע"ב	תלד-תמד
שני	א ע"א	א-ו
שלישי	א ע"ב	ו-יד
רביעי	ב ע"א	יד-כג
חמישי	ב ע"ב	כג-ל
שישי	ג ע"א	ל-מ
שבת	ג ע"ב	מ-מח

לשמייעת שיעורי עמוד היומי
- ב"שח"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 401 | פרשת עקב תשפ"ו

יח"ל בעזהש"ת ע"י
בית החזר "מתוך מדבש" תר. 5315 ירושלים

בדבר של מצוה אין לחשש כלל לענין זוגות

אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, זכאה חולקך, דקדשא בריך הוא גלי לך, מה דלא גלי לך נביא וחזזה, אלא למאן ולמאן.

תנינא, למבצע על שני כפרות בשבת, דאינון רמיזין בתרי לוחי אורייתא, דאתיהיבו בשבת זוגות, דביומא תליתאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת אתיהיבת תרין נוקבין, לתרין טבין, ואף על גב דאוקמוה דשדים ממונין על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני, שלוחי מצוה אינן נזוקין.

מתוך מדבש

בדבר של מצוה אין לחשש כלל לענין זוגות

אמר רעיא מהימנא לרבי שמעון, בוצינא קדישא זכאה חולקך מאור הקדוש אשרי חלקך, דקדשא בריך הוא גלי לך מה דלא גלי לך נביא וחזזה שהקדוש ברוך הוא גלה לך מה שלא גלה לך כל הנביאים והחוזים, אלא למאן ולמאן אלא למי ולמי.

ביום השלישי לפרישה שהיה בשבת ירדו הלוחות, כי אז אמר הקדוש ברוך הוא עשרת הדברות הכתובות בלוחות, דביה תרי זמני טוב שביום השלישי של מעשה בראשית כתוב כי טוב שתי פעמים, וכן כל יום שלישי מברך בשתי פעמים כי טוב, ואמר עוד ובשבת אתיהיבת תרין נוקבין לתרין טבין בשבת נתנו לישראל לתקן וליחד שתי בחינות נקבות לשני יסודות הנקראים טוב, רצונו לומר כי שבת היא כנגד המלכות [השכינה], והיא כלולה מרחל ולאה, ואז יש יחוד עם שתיים בשני יסודות של התפארת, ואף על גב דאוקמוה ואף על פי שפרשו חכמינו זכרונם לברכה (פמס"ק פס"ס דף קט סוף עמוד ג) דשדים ממונין על זוגות שהשדים מננים על הזוגות, רצונו לומר מי שאוכל זוגות או עושה דבר שהוא זוגות הם יכולים להזיקו, כמה דאוקמוה כמו שאמר חכמינו זכרונם לברכה (ס), שני ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני שאסור לאכלם מחמת זוגות, ואם כן איך לוקחים בשבת שני כפרות ולא חיישינן לזוגות, ומשיב שלוחי מצוה אינן נזוקין (פמנ"ל דף ס עמוד א), ואם כן אין לירא בדבר מצוה משום זוגות.

והמש"פ הרעיא מהימנא לבאר את עשרת הדברים שבסעודת שבת, ואמר תנינא, למבצע על שני כפרות בשבת תקון השני בשלחן של שבת, הוא שצריך לבצע על שני כפרות בשבת, היינו שני כפרות העליונות שעליהם בוצעים, מהשנים עשר כפרות שצריך לסדר על השלחן בכל שלש סעודות של שבת (פמנ"ל דף קט סוף עמוד א) דף פד עמוד א, וכן פמנ"ל דף קט סוף עמוד א, דאינון רמיזין בתרי לוחי אורייתא שהם רמוזים בשני לוחות התורה, (שהיה ארבע טפחים ונקראים וו"י העמידים, שרמוזים בהם השנים עשר כפרות), דאתיהיבו בשבת זוגות שנתנו בשבת זוגות דהיינו ביחד, דביומא תליתאה נחתו כי

ואי תימא, והא תנינן, אין מתחילין בשני ואין מסיימין ברכיעי, דהיינו בב"ד, עם ערב רב דלא הוו שלוחי מצוה, דלא אתגייירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא, מני קדשא בריך הוא לנטלא (שמות לד א) שני לוחות אבנים פראשונים, ואמר (שם) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

רוממות ענין הג' סעודות שבשבת קדש

תליתא, למיכל תלת סעודתין בשבת, כמה דאוקמוה רבנן דמתניתין, דאמר חד מנייהו יהא חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת, דאינון שלימו דשבע ברכאן דצלותא, לאשלמא בהון לעשר, ורזא דענג, (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומאן דלא מקיים לון, ואית ליה רשו לקיימן, אתהפך ליה לנגע צרעת, ובגין דלא ייתי להאי, אמר קדשא בריך הוא, לוו עלי ואני פורע, (ישעיה נח ד) אז תתענג על יהו"ה. רביעאה, לאנהרא פתורא במנרתא, כמה דאוקמוה קדמאין, שלחן בצפון מנורה בדרום, דפתורא דקדשא בריך הוא, הכי צריכא למהוי.

מתוק מדבש

דאוקמוה רבנן דמתניתין כמו שפרשו חכמי המשנה (במסכת שבת דף קט עמוד ב) דאמר חד מנייהו שאמר אחד מהם, יהא חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת ונקט דיקא לשון גומרי ולא אוכלי כבגמרא, להורות דאינון שלימו דשבע ברכאן דצלותא, לאשלמא בהון לעשר שהם משלימות את שבע הברכות של תפלת העמידה לעשר, כי השבע ברכות הם כנגד השבע ספירות, ועל ידי השלש סעודות נגמרות ונשלמות לעשר ספירות. ורזא דענג וסוד ענג שבת שמצוה להתענג בו, נרמז כמה שכתוב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן שראשי תבות הם ענג, וכנגדם הם השלש סעודות של שבת, ומאן דלא מקיים לון ומי שאינו מקים אותם, ואית ליה רשו לקיימן ויש לו יכלת לקיימן, אתהפך ליה לנגע צרעת מתהפך לו ענג לנגע צרעת, כי אותיותיהם שוות, ובגין דלא ייתי להאי וכדי שלא יבא אדם לנגע צרעת, אמר קדשא בריך הוא לוו עלי ואני פורע (במסכת ביצה דף טו עמוד ב), רצונו לומר שמצוה אפלו ללוות אם אין לו, כדי לקיים מה שכתוב אז תתענג על יהו"ה פרוש שתתענג על חשבונו של הקדוש ברוך הוא שהוא יפרע.

רביעאה תקון הרביעי בשלחן של שבת, לאנהרא פתורא במנרתא להאיר את השלחן באור של מנורה, הגם שענין הדלקת הנרות היה צריך להקדים תחלה, כי הוא עוד בערב שבת, אלא כאן שבא להורות הטעם שצריך שיאיר בביתו בשבת, לפי שצריך לאכל הסעודה אצל אור

ואי תימא, והא תנינן אין מתחילין בשני ואין מסיימין ברכיעי ואם תאמר, והרי למדנו כי אין מתחילים ביום שני ואין מסיימים ביום רביעי שום דבר, משום שהם ימים של זוגות (ועוד יש טעם בדבר, לפי שפשוט לא נאמר זו פי טוה, וברביעי כמז מאלת ססר, דלקמן דף רפא עמוד ב), ומשמע משם שזה נאמר אף בדבר מצוה, ומשיב דהיינו בב"ד עם ערב רב דלא הוו שלוחי מצוה דלא אתגייירו לשם שמים מתי היו חוששים לזוגות בבית דין אפלו בדבר מצוה, כשישראל היו מערבים עם הערב רב, שהם לא היו שלוחי מצוה, כי לא נתגייירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא אבל אחר שעברו ונתפטלו מן העולם, והיינו אחר חטא העגל שמתו רבם ככלם (וישטיס פלו ונתפטלו לגמרי, כמנצל לעיל דף רלו עמוד ב), אז מני קדשא בריך הוא לנטלא צוה הקדוש ברוך הוא למשה לקחת שני לוחות אבנים פראשונים, ואמר לו הקדוש ברוך הוא וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו' ומאז שוב אין חשש של זוגות בדבר של מצוה.

(דף רעג ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך טו עמ' קעז-קעח)

רוממות ענין הג' סעודות שבשבת קדש תליתא תקון השלישי בשלחן של שבת, הוא למיכל תלת סעודתין בשבת לאכל שלש סעודות בשבת, שהם כנגד שלשה אבות [שבבחינות] חסד גבורה ונאמנות העולים בגדלות להיות בחינות חכמה בינה דעת, כמה

גִּדְלַת הַתִּקּוּן וְהַמִּתְקָה בְּלִמּוּד דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלָחַן

שְׁתִּיתָאָה, לְמַהוּי עַל פְּתוּרָא דְּבָרֵי תוֹרָה, דְּהָכִי אוּקְמוּהּ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין, שְׁלֹשָׁה שְׁאָכְלוּ עַל שְׁלָחַן אֶחָד, וְלֹא אָמְרוּ עָלָיו דְּבָרֵי תוֹרָה וְכוּ', וְרָזָא דְּמַלְהָ, בְּגִין דְּהָא אוּקְמוּהּ, שְׁלָחַן בְּצִפּוֹן, וְאוֹרִייתָא אֲתִיְהִיבַת מִימִינָא, לְחִבְרָא יְמִינָא דְּאִיהוּ רַחֲמִי, בְּשִׁמְאַלָא דְּאִיהוּ דִּינָא, דְּאוֹרִייתָא אִיהִי יְהוּ"ה מִימִינָא, פְּתוּרָא אֲדַנִּי מִשְׁמַאלָא, וְצָרִיף לְחִבְרָא לִזְוֹן.

דְּבִגִּין דְּפְתוּרָא מִשְׁמַאלָא, אוּקְמוּהּ רַבְּנֵן דְּמִתְנִיתִין, קָשִׁין מְזוֹנוֹתֵיו (דף רעג ע"ב) שֶׁל אָדָם פְּקָרִיעַת יָם סוּף, וּבְגִין כֶּף צָרִיף תְּלִמִיד חָכָם לְזַמְנָא עַמִּיָּה, לְמַאן דִּישְׁתַּדַּל בְּפִתְגָמֵי אוֹרִייתָא.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

בְּמֵאכְלִים שְׁאוּכֵל, עוֹד יֵשׁ טַעַם לְפִי הַסּוּד בְּגִין דְּהָא אוּקְמוּהּ לְפִי שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה, שְׁלָחַן בְּצִפּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת שֶׁהִיא בְּחִינַת גְּבוּרָה, וְאוֹרִייתָא אֲתִיְהִיבַת מִימִינָא וְהַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּיָמִין, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת בְּחִינַת הַחֶסֶד, וְעַל כֵּן צָרִיף לְלַמֵּד תּוֹרָה עַל הַשְּׁלָחַן לְחִבְרָא יְמִינָא דְּאִיהוּ רַחֲמִי כְּדִי לְחַבֵּר אֶת הַיָּמִין שֶׁהוּא חֶסֶד וְרַחֲמִים, בְּשִׁמְאַלָא דְּאִיהוּ דִּינָא בְּשִׁמְאַל שֶׁהוּא דִּין וְגְבוּרָה, רְצוֹנוֹ לומר כְּדִי לְהַמְתִּיק אֶת הַגְּבוּרָה עַל יְדֵי הַחֶסֶד וְעַל יְדֵי זֶה לְגַרְם יְחוד קוּב"ה וְשְׂכִינְתָּיה, וּמִפְּרֵשׁ וְאָמַר דְּאוֹרִייתָא אִיהִי יְהוּ"ה מִימִינָא כִּי הַתּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב הִיא הַשֵּׁם הוּי"ה שֶׁבְּהַתְּפָאֶרֶת שֶׁנִּתְּנָה מִיָּמִין שֶׁבְּחֶסֶד, פְּתוּרָא אֲדַנִּי מִשְׁמַאלָא וְהַשְּׁלָחַן הוּא הַשֵּׁם אֲדַנִּי שֶׁבְּמַלְכוּת [הַשְּׂכִינָה] שֶׁהִיא מִשְׁמַאל שֶׁבְּגְבוּרָה, וְצָרִיף לְחִבְרָא לִזְוֹן וְעַל כֵּן צָרִיכִים לְחַבֵּר אוֹתָם, וְלִיְחַדֵּם בְּאַכִּילָתוֹ, וְלִכְוֵן שְׁמֵלַת מֵאכָ"ל גִּימְטְרִיא הוּי"ה וְאֲדַנִּי.

וְאָמַר דְּבִגִּין דְּפְתוּרָא מִשְׁמַאלָא לְפִי שְׁאָמְרֵנוּ שֶׁהַשְּׁלָחַן שֶׁהוּא סוּד הַמַּלְכוּת [הַשְּׂכִינָה] הִיא מְגֻבְּרָה שֶׁבְּשִׁמְאַל, לְכֵן אוּקְמוּהּ רַבְּנֵן דְּמִתְנִיתִין אָמְרוּ חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה (בְּמִסְכָּת פְּסָקִים דף ק"ט ע"ב) קָשִׁין מְזוֹנוֹתֵיו (דף רעג ע"ב) שֶׁל אָדָם פְּקָרִיעַת יָם סוּף כִּי כִּמוֹ שְׁאֵז נִתְּעוֹרְרוּ הַדִּינִים, כֵּן בְּשִׁלְחָנוֹ שֶׁל אָדָם מִתְּעוֹרְרִים הַדִּינִים, וְצָרִיף דְּבָרֵי תוֹרָה לְהַמְתִּיקָם, וּבְגִין כֶּף צָרִיף תְּלִמִיד חָכָם לְזַמְנָא עַמִּיָּה וְלִכְפֵּי צָרִיף בְּעַל הַסְּעוּדָה לְהַזְמִין עִמּוֹ תְּלִמִיד חָכָם, לְמַאן דִּישְׁתַּדַּל בְּפִתְגָמֵי אוֹרִייתָא לְמִי שִׁיעֶסֶק עִמּוֹ עַל שְׁלָחָנוֹ בְּדְבָרֵי תוֹרָה, כִּי אֶפְלוּ הוּא בְּעֶצְמוֹ תְּלִמִיד חָכָם, עִם כָּל זֶה יוֹתֵר טוֹב לְלַמֵּד בְּשָׁנִים אִם אֶפְשָׁר לוֹ, כְּדֹאִיתָא (בְּמִסְכָּת אָנוֹת פָּקָה ג' מִשְׁנָה ג') שָׁנִים שְׂיוֹשְׁבִים וְיֵשׁ בִּינְיָהם דְּבָרֵי תוֹרָה שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בִּינְיָהם, (וְעֵין לְעִיל דף רמ"ה עמוד ג' בְּפִתְקוֹן קְרִיעִי). (רמ"ז וּמִפְּרָשִׁים)

הַנֵּר, וְהוּא בְּכָלֵל עֲנֵג שִׁבְתָּ, לְכֵן עָקַר מִצְוַת הַדִּלְקַת הַנֵּרוֹת הוּא בְּהִנָּה שְׁאוּכֵל אֶצְלוֹ, (וְגַם צָרִיף לְהַסְפִּיל בְּנֵר קֵדָם וְנִתְּנָה הַקִּדּוּשׁ, כִּמוֹ שֶׁנִּתְּנָה בְּשִׁלְחָן עֶרְוָה אֶרֶץ חַיִּים סִימֵן רֹסֵג וְנִמְסָרֵשִׁים), לְכֵן מִנְאוּ רַבִּיעִי, כְּמָה דְּאוּקְמוּהּ קְדָמָאִין כִּמוֹ שֶׁפִּרְשׁוּ הַרָאשׁוֹנִים (בְּמִסְכָּת מְנָחוֹת דף פ"ו עמוד ג') שְׁלָחַן בְּצִפּוֹן מְנוּרָה בְּדִרוֹם שְׁרוּמֵזוּ שְׁאָצַל הַשְּׁלָחַן שֶׁבְּצִפּוֹן יִהְיֶה לוֹ אוֹר הַמְּנוּרָה בְּדִרוֹם, דְּפְתוּרָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא הָכִי צָרִיכָא לְמַהוּי כִּי שְׁלָחָנוֹ שֶׁל הַקִּדּוּשׁ בְּרִיף הוּא שֶׁהוּא הַשְּׁלָחַן שֶׁל שִׁבְתָּ, כֶּף צָרִיף לְהִיּוֹת מְסֻדָּר לְצִפּוֹן, כְּדִגְמַת שְׁלָחַן שִׁבְבִּית הַמִּקְדָּשׁ.

(דף רעג ע"א ברע"מ, וּבִבְיאוֹרֵינוּ כִּדְךָ טו ע"א קַעֲט-קפ)

גִּדְלַת הַתִּקּוּן וְהַמִּתְקָה בְּלִמּוּד דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלָחַן

שְׁתִּיתָאָה תִּקּוּן הַשְּׁשִׁי בְּשִׁלְחָן שֶׁל שִׁבְתָּ, לְמַהוּי עַל פְּתוּרָא דְּבָרֵי תוֹרָה שֶׁיִּהְיֶה עַל הַשְּׁלָחַן דְּבָרֵי תוֹרָה, דְּהִינֵנוּ שִׁילְמֵד אֵיזָה לִמּוּד תּוֹרָה עַל שְׁלָחָנוֹ, דְּהָכִי אוּקְמוּהּ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין כִּי כֶּף אָמְרוּ חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה (בְּמִסְכָּת אָנוֹת פָּקָה ג' מִשְׁנָה ד'), שְׁלֹשָׁה שְׁאָכְלוּ עַל שְׁלָחַן אֶחָד וְלֹא אָמְרוּ עָלָיו דְּבָרֵי תוֹרָה כְּאֵלּוּ אָכְלוּ מִזִּבְחֵי מִתִּים, הֵגַם שֶׁשֵּׁם מִיָּרִי אֵף בַּחֵל, עִם כָּל זֶה תִּנָּא לִיָּה הָכָא בְּעִנְיַן שְׁלָחַן שֶׁל שִׁבְתָּ, דְּסִלְקָא דְּעִתָּהּ בִּיּוֹן שְׁסַעוּדַת שִׁבְתָּ הִיא מִצְוָה, וְהַעוֹסֵק בְּמִצְוָה פְּטוּר מִן מִצְוָה אַחֲרָתָהּ, קָא מִשְׁמַע לָן שֶׁגַם בְּסַעוּדַת שִׁבְתָּ צָרִיף לְעַסֵּק בְּתוֹרָה, וְכֵן מֵה שֶׁתִּנָּא שְׁלֹשָׁה שְׁאָכְלוּ, כָּא לְלַמֵּד הֵגַם שֶׁהֵם חֲבִיבִים בְּזַמְּוִן, עִם כָּל זֶה צָרִיכִים לְעַסֵּק בְּתוֹרָה עַל הַשְּׁלָחַן, וְכָל שָׁכֵן אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם שְׁאוּכְלִים, בְּיֻדָּאִי שְׁצָרִיכִים לְעַסֵּק בְּתוֹרָה עַל הַשְּׁלָחַן, וְרָזָא דְּמַלְהָ וְסוּד הַדְּבָר הוּא, כְּלוּמַר חוּץ מִפְּשׁוּטוֹ שֶׁעַל יְדֵי דְּבָרֵי תוֹרָה יִתְעַלּוּ הַנִּיצוּצִין קְדִישִׁין שִׁישׁ

שְׂבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא בְּגִין עֲנִיִּים, וּבְגִין דָּא, כָּל הַמְּאָרִיף עַל שְׁלַחְנוּ, מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו, וּבְגִין כָּךְ, (משלי י ב) וְצִדְקָה תַצִּיל מִמּוֹת, דְּעֲנִי חָשׁוּב כִּמְת, וְאִיהוּ מַחֲיָה לִיָּה, אוּף הָכִי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא מַחֲיָה לִיָּה.

עֲנִין הַזְּהִירוֹת בְּכּוֹס שְׁלָם בְּבִרְכַּת הַזְּמֹון

תְּשִׁיעָאָה, כּוֹס דְּבִרְכָּה, וְאוֹקְמוּהָ מְאָרִי דְּמַתְּנִיתִין, עֲשֶׂרָה דְּבָרִים נֶאֱמָרוּ בְּכּוֹס דְּבִרְכָּה, וְאֵלִין אֵינוֹן, עֲטוּר, עֲטוּרָה, הִדְחָה, שְ�טִיפָה, חִי, מְלָא, וּמִקְבֵּלוֹ בְּשִׁתִּי יָדָיו וְנוֹתְנוֹ בְּיָמִין, וּמִסְלָקוֹ מִן הַקֶּרֶקַע טַפַּח, וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, וּמִשְׁגָּרוֹ בְּמַתְּנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ, וְעֲכָשׁוֹ אֵין לָנוּ אֶלָּא אַרְבַּעָה, שֶׁהֵן, הִדְחָה, וּשְ�טִיפָה, חִי, מְלָא, וְיֵשׁ אוֹמְרִים חִי מִן הַחֲבִית, וְיֵשׁ אוֹמְרִים חִי, הַכּוֹס שְׁלָם, שְׂשִׁבִירְתּוֹ זֶה הִיא מִיתָתוֹ.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

דְּבִרְכָּה הֵינֵינוּ הַכּוֹס שֶׁל בִּרְכַּת הַזְּמֹון, וְאוֹקְמוּהָ מְאָרִי דְּמַתְּנִיתִין וְאֶמְרוּ חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה (בְּמַסְקַת פָּרָקוֹת דָּף נ"א עמוד 6) עֲשֶׂרָה דְּבָרִים נֶאֱמָרוּ בְּכּוֹס דְּבִרְכָּה שֶׁל בִּרְכַּת הַזְּמֹון, וְאֵלִין אֵינוֹן וְאֵלוֹ הֵם: עֲטוּר, עֲטוּרָה, הִדְחָה, שְ�טִיפָה, חִי, מְלָא, וּמִקְבֵּלוֹ בְּשִׁתִּי יָדָיו וְנוֹתְנוֹ בְּיָמִין, וּמִסְלָקוֹ מִן הַקֶּרֶקַע טַפַּח, וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, וּמִשְׁגָּרוֹ בְּמַתְּנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ, וְאֵת כָּלֵם מִפְּרָשׁ לְהֵלֵן. וְעֲכָשׁוֹ בְּזֵמַן הַזֶּה אֵין לָנוּ אֶלָּא אַרְבַּעָה, שֶׁהֵן הִדְחָה, וּשְ�טִיפָה, חִי, מְלָא. וְיֵשׁ אוֹמְרִים חִי מִן הַחֲבִית שְׂצָרִיף לְהוֹצִיא אֶת הַיַּיִן חִי מִן הַחֲבִית כְּלִי מְזִיגָה בְּמִים, וְאַחֵר שְׁנוֹתָנוּ בְּכּוֹס מוֹזֵג בְּמִים, וְיֵשׁ אוֹמְרִים חִי נִקְרָא אִם הַכּוֹס שְׁלָם שְׂאִינוֹ שְׁבוּר וּפְגוּם, כִּי אִם יִהְיֶה שְׁבוּר נִקְרָא הַכּוֹס מֵת שְׂשִׁבִירְתּוֹ זֶה הִיא מִיתָתוֹ וְעַל כֵּן כְּשֶׁהוּא שְׁלָם נִקְרָא חִי.

(דף רעג ע"ב ברע"מ, ובכיאורינו כרך טו עמ' קפז)

שְׂבִיעָאָה תִּקּוֹן הַשְּׂבִיעִי בְּשִׁלְחָן שֶׁל שַׁבָּת, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא בְּגִין עֲנִיִּים לְהַאֲרִיף עַל הַשְּׁלַחָן בְּשִׁבִיל הָעֲנִיִּים, כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכֵרֹנָם לְבִרְכָּה (בְּמַסְקַת פָּרָקוֹת דָּף נ"א עמוד 6), שְׂצָרִיף לְהַאֲרִיף עַל שְׁלַחְנוֹ בְּשִׁבִיל הָעֲנִיִּים שְׂבִיבָאוּ וְיֵאכְלוּ עִמּוֹ, וּבְגִין דָּא וּבְשִׁבִיל זֶה אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרֹנָם לְבִרְכָּה (ט"ז) כָּל הַמְּאָרִיף עַל שְׁלַחְנוֹ מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו. וּבְגִין כָּךְ וּלְכַךְ כְּתוּב וְצִדְקָה תַצִּיל מִמּוֹת כִּי עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שְׁנוֹתֵן לְעֲנִי הוּא נִצּוֹל מִן הַמִּיתָה וּמְאָרִיף יָמִים, וּמִפְּרָשׁ דְּעֲנִי חָשׁוּב כִּמְת, וְאִיהוּ מַחֲיָה לִיָּה לְפִי שְׂעֻנִי חָשׁוּב כִּמְת, וְהוּא מַחֲיָה אוֹתוֹ עִם הַצִּדְקָה, אוּף הָכִי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא מַחֲיָה לִיָּה כְּמוֹ כֵּן הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַחֲיָה אוֹתוֹ. (דף רעג ע"א-ע"ב ברע"מ, ובכיאורינו כרך טו עמ' קפא-קפב)

עֲנִין הַזְּהִירוֹת בְּכּוֹס שְׁלָם בְּבִרְכַּת הַזְּמֹון תְּשִׁיעָאָה תִּקּוֹן הַתְּשִׁיעִי בְּשִׁלְחָן שֶׁל שַׁבָּת, הוּא כּוֹס

שִׁבְחָא דְּאִשְׁרָא

מְקוֹדֵם הִיָּה דִּי בְּתוֹרַת הַנְּגִלִית, אֲבָל עֵתָה בְּעַקְבֵּית דְּמִשְׁיַח צָרִיךְ לְהִיּוֹת גַּם תּוֹרַת הַנִּסְתֵּר, כְּמוֹ שְׁאֵנוּ רוֹאִים נֵר דּוֹלֵק וְקוֹדֵם שְׁנִכְכָּה הוּא מִתְחַזֵּק בְּיֹתֵר וּשְׁלֵחַבַת עוֹלָה בְּיֹתֵר, כְּמוֹ כֵּן מְקוֹדֵם לֹא הִיָּה הִיצֵר הָרַע מִתְגַּבֵּר כָּל כָּךְ, וְהִיָּה דִּי תּוֹרַת הַנְּגִלָה לְתַבְלִין לְנִגְדּוֹ, אֲבָל עֵתָה קוֹדֵם הַגְּאוּלָּה יִצְהָר מִתְגַּבֵּר יוֹתֵר וְצָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק גַּם בְּנִסְתֵּר.

(תּוֹרַת שְׁמַחָה, לְהַגְהָר רַבִּי בּוֹנֵם מִפְּרִישִׁסְחָא, נ"ז ע"א)

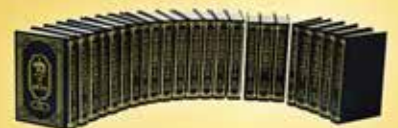
הַזְּהִיר הַקִּדּוּשׁ ע"פ "מֵתוֹק מִדְּבַשׁ" הַפִּירוּשׁ הַנֶּפֶלֶא שֶׁהִתְקַבֵּל בְּכָל תַּפְרֻצוֹת יִשְׂרָאֵל

פּוֹרְמַט כִּיס
"וּבִלְכֵת בְּדֶרֶךְ"
מִהַדְרוֹת ר' יוֹסֵף צִבִּי
בְּעֶרְגֶּנֶר
(cm 16.5/11.5)

פּוֹרְמַט רִגִּיל (cm 24/17)

פּוֹרְמַט בִּינְיָנִי – מִהַדְרוֹת ר' הֶעֱרֶשֶׁל וְעֶבְעֶר
(cm 17/12)